

Z KOMEDIE LARSE VON TRIERA V PARDUBICKÉM DIVADLE ZAMRAZÍ

Říci něco na rovinu bývá holt těžké

PARDUBICE – Lars von Trier, v té době již úspěšný a ve světě proslavený filmový scénárista a režisér, sice tvrdil, že v případě snímku *Kdo je tady ředitel?* jde o neškodnou komedii a milou zábavu a o jakési vybočení v jeho tvorbě, zabývající se především zásadními existenciálními otázkami. Ani o něm však nelze říci, že by se vyhýbal problémům, které vznikají v mezilidských vztazích a které je mohou nepříjemně narušit či vyhrotit.

Když se později začaly objevovat adaptace Trierova filmu na divadelních prknech, vystoupila absurdata popisovaných situací ještě více do popředí a možná že z ní i daleko více mrazilo. Plně to platí i pro nejnovější inscenaci *Kdo je tady ředitel?*, jejíž nastudování v překladu Františka Fröhliche se ujala ve Východočeském divadle Aminata Keita. A je dobře, že právě zástupkyni mladé režisérské generace byl tento úkol svěřen. Její vrstevníci v hledišti by totiž měli nejvíce rozumět tomu, o čem se hraje. A že se hraje o tom, jak se hraje.

Myšlenka hry je vlastně prostá. Říci něco na rovinu bývá obtížné, stejně tak přijímat a vydávat nepopulární rozhodnutí. Aby se šéf jisté firmy něčemu takovému vyhnul, vymyslí si fiktivního ředitele. Funguje to dobře a poměrně dlouho, jenže přichází okamžik, kdy je fyzická přítomnost

Hlavní role v komedii *Kdo je tady ředitel?* ztvárnili v pardubické inscenaci Josef Láška a Josef Pejchal.
Foto: PATRIK BORECKÝ

ředitele již nevyhnutelná. Co s tím? Nezbyvá, než najmout herce... Více neprozradíme, hlavně proto, abychom nepřipravili diváky, kteří se s dílkem potkají poprvé, o zážitek plný příjemných i pod kůži se zadírajících překvapení.

Témata manipulace, pokrytectví, ztráty hodnot a zrady jsou věčná. Ale zároveň vděčná, alespoň pro herce. Ve Východočeském divadle si představitelé vlastně všech postav absurdní situace, do nichž jsou vrženi, nepokrytě užívají. Nejvíce pozornosti na sebe strhávají samozřejmě roztomilý Josef Láška, jenž je opět trošku jiný, než jak ho známe z předchozích pardubických úloh, a Josef

Pejchal, který přesně vystihl typ člověka, s nímž neradno se jakkoli kamarádit, i když se tváří jako náš největší přítel. Také role zaměstnanců jsou obsazeny a ztvárněny příhodně, na pilu tlačí o malinko více snad jen Petr Borovec, ale třeba je to tím, že z něj fakt šel trochu strach i na autora těchto řádků... Samostatné bravo pak patří nepochybně Petru Dohnalovi, jehož pojetí islandského byznysmena nemá sebemenší chybu, a to nejen díky bravurně zvládnutému krkolomnému jazyku. Gambini by jistě měl radost, ale smí se to v reflexi říci? Raději tedy upozorníme na scénu tance ve Švédsku, ta je vskutku nezapomenutelná. (ro)